

שיחת השבוע

עוד תורה, עוד אהבת ישראל

לקראת יום הולדתו של הרבי ביקשו חסידים לשמח את לבו בתשורות, אך הרבי הבהיר שאין חפצו במתנות של כסף וזהב

יום שהאיר את הדור (צילום: ישראל זאב גולדשמיד)

יום שיש זה, י"א בניסן, ימלאו מאה וחמשעשרה שנים להולדתו של הרבי מליובאוויטש. ביום זה, בשנת תרס"ב, ירדה נשמתו הקדושה לעולם הזה, ובני דורנו זכו למנהיגותו הגדולה. לכן זה יום שמחה ויהודיה לקב"ה.

יום הולדת של צדיק הוא יום שמח, על האור שהאיר באותו יום, עם ירידת נשמתו לעולם. חז"ל אומרים שהקב"ה בחר בא' בניסן ליום הקמת המשכן, 'לפי שבאחד בניסן נולד יצחק, אמר הקב"ה: הריני מערב שמחתכם שמחה בשמחה'.

כמו־כן נאמר בגמרא שיום הולדתו של משה רבנו, ז' באדר, ביטל את גזרת המן. הצורך בחר בחודש אדר לביצוע מזימתו, מפני שידע כי בחודש זה מת משה רבנו, והוא ראה בכך סימן רע לעם ישראל. ואולם חז"ל אומרים שהמן לא ידע כי בחודש זה גם נולד משה, ו"כדאי הוא יום הלידה שיכפר על המיתה". מכאן עולה שיום הולדתו של נשיא ישראל נעשה יום של שמחה וזכות לדורי דורות, עד שבזכותו נתבטלה גזרת המן אלף שנים לאחר מכן.

דאגה ליהודי שני

מקובל בעולם להעניק מתנות לכבוד יום הולדת. גם לקראת יום הולדתו של הרבי ביקשו חסידים לשמח את לבו בתשורות, אך הרבי הבהיר שאין חפצו במתנות של כסף וזהב. הדבר שישמח את לבו, אמר, הוא שיהודים הוסיפו בלימוד התורה ובהפצתה, הרבו בהקמת מפעלי תורה וחסד והתחזקו באהבת ישראל.

הרבצת תורה ואהבת ישראל הן שני מוטיבים מרכזיים בעשייתו הגדולה של הרבי. לא אחת התבטא שאין לו הנאה גדולה יותר מלראות יהודים עוסקים בהתלהבות ובחיות בלימוד התורה. כמו־כן לא חסך זמן ומאמץ כדי לעזור ליהודי, בגשמיות וברוחניות. בשעות הקטנות של הלילה היה מדיד שינה מעיניו כדי למצוא מזור למצוקותיהם של המוני ישראל. אין ספור ימים בילה על ציון חותנו, קורא מכתב אחר מכתב ופתק אחר פתק, ומעתיר תחינה.

הטמיעה וההתבוללות, כמו ההתרחקות ממקורות ישראל, לא נתנו לו מנוח. הוא לא קיבל את שיטת "אני את נפשי הצלתי", ולא חסך יזמה ומאמץ כדי להביא את אור התורה והחסידות לעוד ועוד יהודים. לאחר שפרץ את הדרך, נעשתה דרכו נחלת כלל ישראל.

האחריות והזכות

ומעל לכול - הרבי חי יום־יום ושעה־שעה עם הציפייה הגדולה לגאולה האמיתית והשלמה. הוא פקח את עיני העם להבין את גודל האחריות המוטלת על בני דורנו, דור הגאולה, וקרא לכולנו לפעול להחשת הגאולה ולהכנת עצמנו לקראתה.

לקראת י"א בניסן יכולים כל אחד וכל אחת מאיתנו להעניק לרבי 'מתנה' בכל אחד מהתחומים הללו. וגדולה התפילה שתוספת זו של כולנו תביא את ה'מתנה' הגדולה ביותר - הגאולה האמיתית והשלמה עליידי משיח צדקנו, בניסן נגאלו ובניסן עתידים להיגאל.

יש חדש

ערוכים לחג

בתי חב"ד ברחבי הארץ משלימים את ההיערכות לקראת החג. ברחבי הארץ ייערכו יותר ממאתיים סדרים ציבוריים, ובהם ישתתפו עשרות אלפי יהודים. בתי חב"ד מחלקים בימים האלה למשפחות נזקקות יותר ממאה וחמישים אלף חבילות מזון, ובהן מצות, יין ומצרכי מזון בסיסיים. זה למעשה מפעל 'קמחא דפסחא' הגדול בארץ, והציבור מוזמן לתרום ולהשתתף במצווה. לקראת הפסח הפיקו צעירי חב"ד מגוון עלוני הסברה על החג, הלכותיו ומצוותיו, לילדים ולמבוגרים, והם הופצו במאות אלפי עותקים.

תרופות כשרות

שירותי הבריאות פרסמו את רשימות התרופות הכשרות לפסח, באישור גורמי הלכה. הנוקמים לתרופות יבדקו את כשרותן ברשימות. אם תרופה כלשהי אינה כשרה לפסח, יש לבדוק עם הרופא אם יש תרופה חלופית כשרה. אם אין כזאת והתרופה חיונית - כדאי להיוועץ ברב. הרשימות מתפרסמות גם באתר משרד הבריאות.

איך משיגים

את הספר מאה שערים ושכנותיה להשיג בטל' 050-4155140. את ערכת רגעים של קסם בטל' 050-8262770.

זמני השבוע

ירושלים תל־אביב חיפה באר־שבע אילת ניו־יורק

7:09	6:42	6:44	6:34	6:42	6:27
8:10	7:38	7:43	7:43	7:43	7:41

שיחת השבוע הוא גיליון לכל יהודי, המופץ בכל רחבי הארץ והעולם. נוסד בשנת תשמ"ז (1986) בידי הרב יוסף יצחק אהרונוב

עורך: מנחם ברוד

יוצא לאור על־ידי: המרכז לעזרי שליחות
ת"ד 100 כפר חב"ד 6084000
טל' 073-2480711 • פקס' 03-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
מודעות: טל' 053-3166532, דוא"ל: m3166532@gmail.com
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

כפרה לנשמה ותיקון העולם

מה עונשו? אמר להם, יעשה תשובה ויתכפר לו". והלוא התורה היא תורת ה', ואיך ייתכן שהתורה תאמר להביא קרבן, והקב"ה יאמר לעשות תשובה?

שתי פעולות

אלא שהתורה מדברת על השלמת הפגם שנוצר בעולם, ולשם כך נדרש הקרבן, שיש בו מכל הסוגים שבבריא - דומם (המלח שבקרבן), צומח (קרבן עצים), חי (בעל החיים) והאדם המקריב - מין המדבר. אך הקב"ה, שהוא למעלה ממצייאות העולם, אומר: "יעשה תשובה ויתכפר לו", שזו כפרה לנשמה עצמה.

נמצא שעל-ידי העסק בתורה פועל האדם את השלמת הפגם שנוצר בנשמתו בעקבות החטא, ומבחינה זו אין הוא זקוק לקרבן. ואולם כדי להשלים את הפגם שנוצר בעולם צריך בכל זאת להקריב את הקרבן, וזו פעולתם הגדולה של הקרבנות, ולכן אנו מתפללים לביאת משיח צדקנו ולחידוש עבודת הקרבנות בבית המקדש השלישי.

(התוועדות תשמ"ב, כרך ב, עמ' 1137)

אמרת השבוע

צריך להתרומם

שנה אחת, לקראת תהלוכת ל"ג בעומר הגדולה מול בית מדרשו של הרבי מליובאוויטש, היה המארגן הראשי, הרב יעקב יהודה הכט, מודאג. הוא כתב לרבי על הקשיים הנערכים בדרכו, על המחסור בכסף ועל עוד בעיות שטרדו את מנוחתו. הרבי עודדו להמשיך ובירכו שהכול יהיה בהצלחה.

בתום התהלוכה שאל הרב הכט את הרבי אם היה מרוצה מהתהלוכה. הרבי השיב: "מאוד". ואז שאל הרבי בחיוך רחב את הרב הכט: "ומה באשר למרה שחורה שלך?".

השיב הרב הכט: "הרבי חילץ אותי ממנה". הגיב הרבי: "לא חילצתי אלא רוממתי..."

פתגם חסידי

חסיד אחד אמר לרבי מליובאוויטש שהוא פועל בעניין מסוים, אבל הוא עושה זאת בלי חשק. השיב הרבי: "צריך להתחיל לפעול בקבלת עול, והחשק יבוא אחר-כך".

שנתחייב חטאת, יאמר תחילה פרשת חטאת". אם כן, מדובר באדם שלומד תורה ובכלל זאת חטא ונזקק לכפרה.

לכן מביא הרמ"ק את פירושו השני, שהתורה מביאה את הכפרה על האדם במקום הקרבן, אלא שבכלל זאת האדם נדרש להקריב את הקרבן בפועל מפני ציווי התורה. אבל עניין זה דורש ביאור - אם הכפרה נעשתה על-ידי לימוד התורה, מה הצורך בקרבן?

תשובה וקרבן

הדבר יובן לאחר הבנת עומק החיסרון שנוצר על-ידי החטא. יש כאן למעשה שתי פגיעות - האחת בנשמה האלוקית של החוטא, ושנייה במה שהייתה הנשמה צריכה לפעול במעגל שסביבה. אמנם התורה שאדם לומד מכפרת על הפגם שנוצר בנשמה, אבל עדיין יש צורך בקרבן, שיכפר על הפגימה בעולם וישלים את החסר.

במדרש נאמר: "שאלו לתורה, חוטא מה עונשו? אמרה להם, יביא אשם ויתכפר לו. שאלו לקב"ה,

בזוהר בפרשתנו נאמר: "מי שעוסק בתורה אינו צריך לא לקרבנות ולא לעולות, שהרי התורה עדיפה מהכול". הרמ"ק (רבי משה קורדובירו) הקשה על כך: וכי לומד תורה פטור מקרבנות, והלוא התורה מצווה על הקרבנות, ואם אדם חטא - אף שהוא עוסק בתורה - עליו להקריב קרבנות?!

הרמ"ק משיב שתי תשובות: (א) ייתכן שכוונת הזוהר לומר שהתורה מגינה על האדם שלא יחטא, וממילא אין הוא זקוק לקרבן. (ב) תלמיד חכם אכן יקריב קרבן אם יחטא, כפי שהתורה מצווה, אך אין הוא זקוק לקרבן באמת, מפני שהתורה מטהרת אותו.

למדן אינו חוטא?

מדוע הרמ"ק נזקק לשני תירוצים? יש לומר שאין הוא מסתפק בפירוש הראשון, מפני שיש בו קושי. הגמרא קובעת: "כל העוסק בתורה כאילו הקריב עולה, מנחה ואשם". מזה משמע שגם העוסק בתורה זקוק לקרבן, אלא שלימוד התורה עצמו הוא בבחינת קרבן. השאלה מתחדדת על-פי הנאמר בשולחן ערוך אדמו"ר הזקן: "אם יודע

מן המעיין

פסח | מאת הרב אליעזר ברוך, רב כרמי יוסף

לוקטו הניצוצות

"וינצלו את מצרים" (שמות יב, לו). בני ישראל ליקטו את כל ניצוצות הקדושה שהיו במצרים, ולא השאירו שם אפילו ניצוץ אחד.

(תורה אור)

שמרו במסירות נפש

"יצאו כל צבאות ה' מארץ מצרים" (שמות יב, מא). כשבני ישראל יצאו ממצרים הם נקראו "צבאות ה'", כי בהיותם במצרים עמדו על משמרת היהדות במסירות נפש, לא שינו את שמם, לבושם ולשונם.

(ספר המאמרים תש"א)

רצו להישאר בגלות

"בחזק יד הוציאנו ה' ממצרים" (שמות יג, ד). היציאה ממצרים בחזק יד הייתה מכוונת לא רק כלפי פרעה, אלא גם כלפי ישראל, כי היו כאלה שהיו מעדיפים להישאר במצרים, וה' הוציאם משם על כורחם.

(הרבי מליובאוויטש)

הרכוש ביציאה

"ואחרי-כן יצאו ברכוש גדול" (בראשית טו, ד). רק לאחר שיצאו משם נתנו להם את הרכוש הגדול, כי לו נתנו להם אותו מוקדם יותר, לא היה להם עוד חשק לצאת ממצרים.

(אמרי חן)

צדקה מובילה לגאולה

"כל דכפין ייתי ויכול... השתא הכא לשנה הבאה בארעא דישראל" (מן ההגדה). הדרך לגאולה היא הצדקה, הרחמנות, העזרה של השבע לרעב, ברוח הפסוק: "ציון במשפט תיפדה ושביה בצדקה".

(שמחת הרגל)

סיבת הגלות

על הפסוק (איכה א, ג) "גלתה יהודה מעוני" נאמר במדרש: על שלא קיימו לחם עוני, ועל שביטלו מהעניים צדקה ומעשרות.

(מדרש איכה)

זקוקים ללישה מתמדת

יש יהודים המשולים לעיסה של מצה - הם כשרים רק כל זמן ש'לשים' אותם, אך ברגע שמניחים להם ופוסקים מ'ללוש' אותם, מיד הם נהפכים לחמץ.

(רבי יחזקאל מקוזמיר)

הכול בסדר

חג הפסח מתחיל ב'סדר', לרמז שכל מה שאירע לנו מיציאת מצרים ועד היום הזה אין בו חלילה שום דבר מקרי, אלא הכול מתרחש על-פי סדר מסוים, אף-על-פי שלא תמיד אנחנו מבינים את הסדר הזה.

(המהר"ל מפראג)

כנגד כל הסיכויים

הבשורה המרה נחתה על משפחת שפיצר כרעם ביום בהיר. 'מלנומה ממאירה' - זו הייתה אבחנת הרופאים. המחלה הארורה אובחנה אצל בתם, בת תשע-עשרה בלבד. הגרות כבר התפשטו לבלוטות הלימפה. תחזיות הרופאים לא היו אופטימיות, בלשון המעטה.

ההורים התהלכו כמי שחרב עליהם עולמם. הם היו אובדי עצות. בימים הבאים נפוצה הידיעה המרה במעגל המשפחתי הקרוב, ומשם לידי המשפחה ומכריה.

זה היה בשנת תשמ"א. ליל שבת הסמוך נשמעו נקישות על דלת ביתו של הרב יעקב-משה שפיצר, אחיו של אבי הנערה ומנהל מוסדות צאנז בארץ. בפתח עמד שכנו, הרב לייבל פרידמן, תלמיד חכם מפורסם. "שמעתי את הידיעה הקשה", אמר לו. "שמע לעצתי, מיד בצאת השבת קח את המסמכים הרפואיים וטוס לניו-יורק אל הרבי מליובאוויטש. את אשר יאמר לך - תעשה".

הדוד התפלא מאוד. הרב פרידמן היה יהודי ליטאי, ונמנה עם זרם נובהרדוק של תנועת המוסר. אך עצתו נכנסה באוזניו. מיד במוצאי השבת החל לארגן את נסיעתו. הוא פנה אל ח"כ הרב מנחם פרוש, אז סגן שר העבודה, וזה הפעיל את קשריו וארגן לו ויזה לארה"ב. ביום ראשון בלילה כבר ישב הדוד במטוס.

עם נחיתתו שם את פעמיו לשכונת קראון-הייטס, והתדפק על דלת ביתו של ידידו משכבר הימים, הרב בנימין קליין, מזכירו של הרבי. הרב קליין האזין לדברים, והבטיח למכר הוותיק שיארגן לו כבר למחרת פגישת 'יחידות' עם הרבי.

בהגיעו לחדר ההמתנה, בשעה אחת אחרי חצות, מצא הרב שפיצר את החדר הומה מממתנים. כולם התכוננו חודשים רבים לרגע הגדול. לא חלף זמן רב והרב שפיצר נקרא פנימה. כאשר דרכו רגליו על מפתן חדרו של הרבי, חש תחושה שמעולם לא חווה. הטוהר והקדושה שקרנו מהרבי אפפו אותו. הוא התקשה לפצות את פיו.

הרבי התעניין במבוקשו. הרב שפיצר התכוון להניח לפני הרבי את תיק המסמכים הרפואיים, אולם הרבי דחה זאת. "אין צורך", אמר.

"זו הניירת מהרופא", השיב הרב

שפיצר המופתע. "אני יודע", אמר הרבי בנחת, "אולם אמור אתה מה הבעיה". הרב שפיצר סקר את המקרה במילים קצרות, וחתם את הדברים בתחזית הקשה והשמיעו הרופאים: "יש לה כחודש ימים בלבד לחיות".

"מה!?!", שאל הרבי בתמיהה, "יש לה רק...?", וסירב לחזור על המילים הקשות. דבריו בהמשך היו נחרצים.

"סע בחזרה לארץ הקודש. עליכם לפנות אל פרופסור אריה דורסט (אז מנהל המחלקה הכירורגית במרכז הרפואי הדסה עין כרם בירושלים) ואמרו לו ששלחתי אתכם אליו".

"אבל הרופא אמר שניתוח רק ידחה מעט את הפרוענות ואין סיכוי שיתגבר על המחלה", ניסה הדוד לומר. הרבי קטע את דבריו ושב

לומדים גאולה

מאת מנחם ברוד

יום זכאי

חבלי המשיח מכונים 'חבלי לידה', ככתוב (הושע יג,ג): "חבלי יולדה יבואו לך", על צרות הגלות נאמר: "כי באו בנים עד משבר וכוח אין ללידה" (ישעיה לז,ג), הגאולה עצמה מכונה 'לידה': "כי חלה גם ילדה ציון את בניה" (ישעיה סו,ח).

גם על המשיח נאמר שהוא עובר מעין 'לידה'. על הפסוק בתהילים (בז, ב) 'בני אתה, אני היום ילידתיך' הוזרה אומר (פרשת בלק, עמ' רגב) שהפסוק הזה מדבר על לידת משיח בן-דוד. במדרש תהילים מובא שבעת הגאולה יהיה המשיח כאדם שנולד לידה חדשה, שכן יינתנו בו כוחות חדשים: "וכך תיתי שעתיה (=וכשתבוא שעתו) אמר להם הקב"ה, עלי לבראותו בריאה חדשה".

להשיג בכוחות עצמן

עניין הלידה בכללותו דורש הסבר. מדוע שמחים על הלידה, והלוא לכאורה הלידה היא ירידה גדולה - קודם לכן היה העובר במעי אמו, וחז"ל (גי' לידה לב) מתארים את מצבו העילאי, כאשר "מלמדין אותו כל התורה כולה". לפני הלידה הנשמה שלמה בתכלית, ולא יכולים להיות בה פגמים, ואילו אחרי הלידה האדם עלול להיכשל הן באי-עשייה מתאימה בקו של 'עשה טוב' הן בעשיית דברים שהם בגדר 'סור מרע'. אם כן, על מה השמחה?

אלא ששמחת הלידה היא על שהאדם עובר ממצב שבו הכול ניתן לו מלמעלה למצב שהוא משיג דברים בכוחות עצמו. לפני הלידה הוא עוֹבֵר, שמקבל הכול מן המוכן. הוא אוכל ושותה את מה שאמו אוכלת ושותה. זה גם מצבה של הנשמה - כל מעלותיה המופלאות ניתנו לה מעצם הווייתה, והיא לא השיגה אותן בכוחות עצמה. לאחר הלידה מתחילה עבודתו העצמית של האדם, כשהוא משיג דברים בעבודתו שלו.

אמנם האדם יכול לקבל מתנות נפלאות מלמעלה, אבל דבר שהאדם לא עמל עליו - איננו טוב אמיתי. הקב"ה, שהוא עצם הטוב וטבע הטוב להיטיב, רוצה לתת לנו את הטוב האמיתי, ולכן יצר את עניין הלידה, שבו מתחילה עבודתו העצמית של האדם, ומכאן והלאה הוא משיג את הדברים בכוחות עצמו.

על כך היא השמחה הגדולה ביום ההולדת - שמחה לא רק להורים ולסביבה, אלא גם לנולד עצמו. כי אף-על-פי שבמובנים רבים יש כאן ירידה (ממצב שבו "מלמדין אותו כל התורה כולה" וכו'), הרי שעכשיו מתחילה העלייה האמיתית שלו, כי עכשיו הוא מתחיל להשיג דברים בעבודתו שלו.

שמחה לכל יהודי

זה גם הקשר בין יום הולדת לבין הגאולה. מעלת הגאולה העתידה על הגאולות שקדמו לה, שהיא תבוא בזכות עבודתם של בני ישראל בתקופת הגלות, שבה זיככו את העולם והכינו אותו לקראת הגאולה. זה עניינו של יום הולדת, שבו מתחילה עבודתו של האדם בזיוכך עצמו והעולם שסביבו, כחלק מהמשימה הכללית של הפיכת העולם להיות 'דירה' לקב"ה.

ואם יום הולדת של כל יהודי הוא יום שמחה, על אחת כמה וכמה יום הולדת של נשמה כללית. וכפי שאמר הרבי מליובאוויטש על יום הולדתו של חותנו, הרבי הקודם (תורת מנחם כרך לד, עמ' 110): "זהו גודל השמחה שביום ההולדת של הרבי, אשר 'הימים האלה נזכרים ונעשים', 'בכל שנה'. זוהי שמחה לא רק עבור אלו שזכו ונהנו מתורתו, אלא עד לכל 'אשר בשם ישראל יכונה', כיוון שבלידתו התחיל להאיר לכל העולם".

יום זה נותן אפוא כוח לכל יהודי להגביר עוד יותר את העבודה העצמית בזיוכך העולם ובהפצת אור התורה והקדושה בכל פינה בעולם, כדי לסיים את מה שעדיין חסר להכנת העולם כולו לקראת הגאולה הקרובה לבוא.

בנחישות על אמירתו: "הפרופסור ינתח, ותראו שלא יישאר סימן". את דבריו סיים הרבי בברכות שהרעיף על הנערה החולה: "שתבריא לגמרי, והקב"ה ייתן לה שנים טובות וארוכות, ויהיו לה בנים ובני בנים".

הרב שפיצר הנרעש ניסה שוב לומר משהו על דברי הרופאים, אולם גם הפעם הרבי מנע ממנו לפרט את התחזיות הקשות: "אין צורך, היא כבר בריאה!", חתם.

נרגש ומשתאה יצא הרב שפיצר מחדרו של הרבי. למחרת בבוקר פגש את הרב קליין ובישר לו: "היא כבר בריאה". הרב קליין הנהג בהסכמה. הוא אף סייע לו להקדים את מועד חזרתו ארצה, כדי למהר לקיים את הוראת הרבי.

ביום ראשון הבא כבר ליווה הרב שפיצר את אחיו למרפאתו של הפרופסור דורסט. בתחילה סירבה המזכירה לקבלם, אולם דין ודברים רגשני שניהלו עמה הגיע לאוזניו של הפרופסור, וכששמע שהרבי שלחם - מיהר לקבלם בחביבות, אף שהופתע מאוד מתוכן הפנייה.

"אנסה לנתח אותה וה' יעזור!", אמר לאחר שעייין ממושכות בתיקה הרפואי. ביום רביעי באותו שבוע ביצע הפרופסור את הניתוח. כנגד כל הסיכויים, ומול עיניהם המשתוממות של הצוות הרפואי ובני המשפחה, התרפאה החולה לגמרי. בחלוף הזמן אף נישאה וילדה ילדים בריאים!

השנים חלפו. הרב שפיצר נודמן ל'ניחום אבלים', ושם פגש פתאום את הפרופסור דורסט. כשהציג את עצמו לפניו עלתה ארשת של התרגשות על פני הפרופסור, והוא הוסיף את חלקו בסיפור: "אני זוכר שביצעתי את הניתוח, ובמהלכו הצלחתי לסלק את הבלוטות הנגועות. עם זה עליי להודות שהייתי פסימי למדי. המחלה התגלתה בשלב מאוחר מאוד, ובמצב הזה היא כבר חודרת למחזור הדם ושולחת תאים ממאירים שמתפרצים בכל הגוף.

"לכן הרופא המטפל סירב לנתח את הנערה, מפני שביצוע הליך כזה, כאשר סיכויי הריפוי אפסיים, אינו עולה בקנה אחד עם האתיקה הרפואית. הסכמתי לבצע את הניתוח רק לנוכח בקשת הרבי, שאת שמו שמעתי. אבל העובדה שהניתוח הצליח והנערה נרפאה לגמרי - זה נס. כמה מחבריי הרופאים אינם אוהבים לשמוע זאת, אבל אני מאמין בכוח עליון. כאן ראיתי נס משמים", חתם הפרופסור דורסט את דבריו.

(על-פי ראיון וידאו של הרב שפיצר לחברת JEM באדר א' תשע"ו)

"גם ראשי המדינה זקוקים למשענת"

כמו עץ זית

לצורך העבודה על הספר עברו שלום ועמיתיו על חומר ארכיוני רב, הכולל התכתבויות של הרבי עם אלופי צה"ל, ראשי ממשלה, שרים וחברי כנסת ועדויות ממקור ראשון. הם ערכו ראינות עם שורת אישים, ובהם ראש הממשלה בנימין נתניהו, ראש השב"כ לשעבר יעקב פרי, שופט בית המשפט העליון אליקים רובינשטיין, מנכ"ל משרד החוץ לשעבר יוסי צ'חנובר ועוד.

"ככל שהעמקתי בכתיבת הספר התפעמתי מהקשר האינטימי שנוצר בין ראשי המדינה והצבא לבין הרבי", אומר ירושלמי. "אטיאט הבשילה בתוכי ההבנה שגם מנהיגי המדינה נזקקים למשענת. כל מנהיג, ככל שהוא חושב שהוא חזק ויודע הכול, נזקק לאמונה בצדקת הדרך, ואת זה הרבי נתן להם. הוא כמו עץ זית איתו, שאינו זז מהרוח ונשאר דבק בעמדותיו. ההשראה שהעניק עזרה מאוד לאנשים לקבל ביטחון. הרבי תמיד היה שם במקום ובזמן הנכון, ובעיקר בעתות חרדה ומצוקה".

'חומר שחור'

ירושלמי מציין את הדברים שסיפר יעקב פרי: "אתה יושב מול ראש השב"כ לשעבר, והוא מספר על הפגישה שקיים עם הרבי, ועל התחזית שהרבי נתן לו על התחזקות הטרור האסלאמי.

כפרשן פוליטי ותיק היה שלום ירושלמי בטוח ששום דבר כבר לא יפתיע אותו. אבל כשצלל לתוך כתיבת הספר 'ברגע האמת', המגולל את הדיאלוג הביטחוני-מדיני שניהל הרבי מליובאוויטש עם הצמרת המדינית והביטחנית בישראל, עמד נדהם.

"אני עוסק שנים בתחום הפוליטי, הביטחוני והמדיני, ומכיר היטב את כל הנפשות הפועלות", הוא אומר. "לא שיערתי שהם חשופים להשפעה עמוקה כל-כך מהרבי שישב בברוקלין. התברר לי שהרבי היה בפועל מורה דרך לכמה ממנהיגי המדינה".

עבודה עיתונאית

את הספר כתב עם העיתונאים יוסי אליטוב ואריה ארליך (עורכים בעיתון החרדי 'משפחה'). "אני מכיר את יוסי הרבה שנים", מספר ירושלמי. "הוא הציע לי להצטרף אליהם ולתרום מידיעותיי ומהבנתי בתחום. אמנם אני אדם מסורתי ומאמין, אבל מעולם לא התעניינתי יתר על המידה ברבי מליובאוויטש. ואולם כשנכנסתי לעבודה, היא סחפה אותי".

ירושלמי התחיל את עבודתו העיתונאית ביכל העיר בירושלים, והיה סגן עורך העיתון ובעל טור פוליטי. אחר-כך שימש 21 שנים הפרשן הפוליטי הבכיר של 'מעריב'. כיום הוא הפרשן הפוליטי של 'מקור ראשון' ואתר NRG.

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי, עומר

ילדים בליל הסדר

שאלה: מאיזה גיל יש לחנך את הילדים למצוות ליל הסדר, ומה השיעור בעבורם?

תשובה: בשולחן ערוך נפסק: "תינוקות שהגיעו לחינוך - מצווה ליתן לכל אחד כוסו לפניו". ובספר חק יעקב פירש שהכוונה לבני חמש או שש, לפי התפתחותם. ואולם בשולחן ערוך אדמו"ר הזקן מבואר, שגיל החינוך תלוי בשאלה אם הילד יש בו דעת להבין את העניינים המדוברים בהגדה, היינו קדושת יום טוב (כוס ראשונה), יציאת מצרים (כוס שנייה), ברכת המזון (כוס שלישית) ו'הלל' ו'נשמת כל חי' (כוס רביעית).

במצוות אחרות נאמר בפוסקים שכאשר מחנכים ילד בקיום המצוות, צריך שיקיים את המצווה באותה מידה שבה הגדול יוצא ידי חובה. מכאן שגם במצוות ליל הסדר יש לנהוג כך.

ירושלמי והספר החדש: "הרבי תמיד היה שם"

פרי אמר לנו שתחושתו אחרי השיחה הייתה כאילו הרבי קורא 'חומר שחור' של מערכות מודיעין, וכי הדברים שהרבי השמיע באוזניו היו ניתוח ביטחוני מבריק ומדויק מאוד".

הספר (כ-500 עמ'), שיצא לאור בהוצאת כנרת-זמורה-ביתן, מספר את סיפור מעורבותו העמוקה של הרבי בחיי הארץ, ויש בו גילויים רבים ומפתיעים. "בעבורי זו הייתה חוויה מרתקת", מסכם ירושלמי. "ככל שלמדתי להכיר את עולמו של הרבי הבנתי כי הוא הצליח להטמיע את האכפתיות שלו גם בחסידיו".

חיי משפחתך חשובים לך?

ביטוח בריאות קולקטיבי אניש:

פוליסה רחבה + פרמיה נמוכה משמעותית!

יעוץ חינם 077-444-7777 גפן בס"ד

הסרת משקפיים עושים באסותא

מחיר קבוצתי

*לתקופת בין הזמנים בלבד

אסותא

לבדיקת התאמה ללא תשלום: 03-7922620

מרגישים חג באושר עד

במוצאי שבת הגדול החנויות יפתחו החל מ-20:30

פסח כשר ל... אושר עד

